

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/483/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225226
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225226.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 330,- eur, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 8C/159/2012-76 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. júla 2015, č. k. 8C/159/2012-107, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 8C/159/2012-76, **p o t v r d z u j e .**

Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. júla 2015, č. k. 8C/159/2012-107, **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 10.04.2014 a zároveň zamietol aj žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 125,- eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 330,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II ako exekučného súdu. Žalovanej súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že právny zástupca žalobcu emailom odoslaným dňa 10.04.2014 doručil súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci. S poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd prvého stupňa dospel k záveru, že nebol daný dôvod na prerušenie konania ani podľa jedného z týchto ustanovení, a preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2012, č. k. 9NcC/223/2012-20, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.06.2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a podľa jeho názoru neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že dňa 22.02.2011 mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 1894/11, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 30.12.2010, sp. zn. SR 12816/10, vydaného v prospech oprávneného (žalobcu) proti povinnej V. M.. Vec bola na súde prvého stupňa vedená pod sp. zn. 55Er/309/2011. Dňa 06.07.2011 súd prvého stupňa vydal poverenie č. 5102 099274*, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti povinnej zaplatiť istinu 1.302,57 eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy a so zákonným úrokom vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy, trovy konania a trovy exekúcie. Žalobca v žalobe tvrdil, že exekučný súd - súd prvého stupňa nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda vo výške 125,- eur. Majetková škoda podľa žalobcu pozostáva z účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, konkrétne nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Žalobca si zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330,- eur, keď samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 a § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ako aj § 41 ods. 2 písm. d/ a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (t. j. od 01.07.2010 do 31.05.2011) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Z vykonaného dokazovania podľa súdu prvého stupňa vyplynulo, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej V. M., sp. zn. 55Er/309/2011, súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie nedodrжал zákonnú 15-dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 119 dňoch od doručenia žiadosti (nie po 6-tich mesiacoch, ako uvádza žalobca v žalobe). Súd prvého stupňa uviedol, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom pritom je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu súdu prvého stupňa ako exekučného súdu došlo, a to tým, že do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Argumentáciu žalovanej, ktorá sa odvolávala na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010, podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú, pretože podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Splnenie ďalších kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom však podľa záverov súdu prvého stupňa žalobca nepreukázal. Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, súd prvého stupňa mal za to, že aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý

by preukazoval vznik majetkovej škody ani jej prípadnú výšku a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd prvého stupňa mal za to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Ide iba o jednostranné tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tomto smere, hoci od začiatku konania mal dostatok času a príležitostí na predloženie dôkazov aj inou ako korešpondenčnou cestou. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, ničím nepreukázal ani nekonkretizoval. K argumentácii žalobcu, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy. Okrem toho v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na fungovaní právnickej osoby nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo, nie je daná príčinná súvislosť a nepríjemnosti spôsobené členom vedenia spoločnosti možno preto zohľadniť iba v obmedzenej miere (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011). Súd prvého stupňa dodal, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že by bolo neprímerané a neúčelné, aby žalobcovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne), bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Podľa súdu prvého stupňa nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej exekučnej veci nemohlo žalobcovi spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, pričom je nepravdepodobné, že by za 119 dní došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval žalobca v žalobe. Poznamenal, že je neprípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko v podobe zániku či insolvenzie povinného na súd. Treba zohľadniť aj to, že ak žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvencie povinného a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Vzhľadom na tieto skutočnosti bol súd prvého stupňa toho názoru, že dostatočným zadosťučinením pre žalobcu je konštatovanie porušenia jeho práva a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch mu teda nevznikol. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, na ktoré žalobca poukazoval v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože samotné porušenie tohto práva patrí výlučne do právomoci ústavného súdu a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prieťah v konaní, sa nevedlo (žalobca to netvrdil ani nepreukázal). Zdôraznil, že aj ak by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu, bolo by potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo žalobca nepreukázal. Napokon žalobca podľa súdu prvého stupňa nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom ako tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázal totiž, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak a že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania. Námietku premlčania uplatnenú žalovanou súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyhodnotil ako neopodstatnenú. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne

aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadрила, žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania, avšak súd prvého stupňa

dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. K nemajetkovej ujme žalobcu vytykal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa sa správne pred meritórnym rozhodnutím zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania a dospel aj k správne mu záveru, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konanie) ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. l. 73) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, ústavná sťažnosť žalobcu, predmetom ktorej bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2012, sp. zn. 9NcC/223/2012, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Z toho je zrejmé, že tak v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj už v čase podania tohto návrhu (dňa 10.04.2014), na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti žalobcu neprebiehalo. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak odvolacie námietky žalobcu v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa nepochybil, keď v napadnutom rozsudku zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a následne pristúpil k rozhodovaniu o merite veci. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby tým istým rozhodnutím (napadnutým rozsudkom) rozhodol o veci samej a súčasne aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania, keďže tento návrh žalobcu nepovažoval za opodstatnený. Týmto postupom neporušil procesné práva žalobcu, ktorý mal možnosť napadnúť odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na prerušenie konania, pričom túto možnosť žalobca aj využil.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil termín pojednávania na deň 14.04.2014. Predvolanie na toto pojednanie bolo právne mu zástupcovi žalobcu doručené dňa 24.03.2014 (viď doručka na č. l. 56). V predvolaní na pojednanie (č. l. 56) súd prvého stupňa poučil žalobcu okrem iného aj v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Dňa 10.04.2014 elektronickým podaním žalobca odoslal súdu prvého stupňa podanie (č. l. 57), ktorým požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práv na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci, navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Ako bolo uvedené vyššie v predmetnej veci takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol uznesením č.

k. IV. ÚS 390/2013-11 zo dňa 20. júna 2013, a teda v čase pred rozhodnutím súdu prvého stupňa, resp. ešte aj pred doručením predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 14.04.2014 právnomu zástupcovi žalobcu. Z toho vyplýva, že prípadný dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 14.04.2014 bolo právnomu zástupcovi žalobcu už niekoľko mesiacov zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 14.04.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Tento postup súdu prvého stupňa bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd k tejto argumentácii žalobcu uvádza, že uznesením zo dňa 25. októbra 2012, č. k. 9NcC/223/2012-20, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II (vrátane zákonného sudcu Mgr. Raula Pospíšila) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, pričom ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 390/2013-11, zo dňa 20. júna 2013).

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd má na rozdiel od súdu prvého stupňa za to, že žalobca nepreukázal splnenie ani prvého z predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to nesprávneho úradného postupu. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 sa za nesprávny úradný postup okrem iného považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca sa v danej veci domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Zo spisového materiálu vyplýva, že v exekučnej veci sp. zn. 55Er/309/2011 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 12816/10 vydaného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava dňa 30.12.2010 na exekučný súd dňa 22.02.2011 a exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 06.07.2011. Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd, z ktorého vyplýva, že zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti na vydanie poverenia sa nevzťahuje na exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Podľa Dôvodovej správy k čl. II bodu II zákona č. 102/2011 Z. z., ktorým bol s účinnosťou od 01.06.2011 do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku výslovne vložený aj rozhodcovský rozsudok (vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu) ako exekučný titul, exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené), už aj predtým bol aj rozhodcovský rozsudok. Z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nebol v danej veci viazaný 15-dňovou zákonnou lehotou od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, a teda vydaním poverenia až po jej uplynutí neporušil žiadnu zákonnú lehotu a nedošlo k žiadnemu nesprávnomu úradnému postupu. Vzhľadom na uvedené nie je správny záver súdu prvého stupňa prezentovaný v napadnutom rozsudku, že tento predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci splnený bol. Toto pochybenie súdu prvého stupňa však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku ako celku, nakoľko ani ďalšie predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci splnené neboli, ako už správne uzavrel aj súd prvého stupňa.

Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pre súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta, v spojení s ods. 4 O.s.p., podľa

ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol žalobca aj riadne poučený v predvolaní na pojednávanie (č. l. 56). Žalobca si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytýčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. Súdu prvého stupňa žalobca nepredložil ani znalecký posudok, ktorý si za týmto účelom dal vypracovať (oznámenie o založení tohto znaleckého posudku do spisu v inom konaní súdu prvého stupňa sp. zn. 9C/28/2012 žalobca odoslal súdu prvého stupňa elektronicky až dňa 13.06.2014, t. j. po vydaní napadnutého rozsudku). V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod žalobca neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z.. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže ani prípadná nečinnosť exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmom a postupom súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie.

Neobstojí ani argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, či právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Napokon neopodstatnená je i námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (údajné oneskorené vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho - ktorého exekučného konania, označenia povinného a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s vydaním poverenia. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Napadnutým uznesením zo dňa 29. júla 2015, č. k. 8C/154/2012-107, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku v sume 20,- eur v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia. Súdny poplatok súd prvého stupňa vyrubil podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 210a O.s.p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup nevyužije, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Uviedol, že v zmysle pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu teda podľa žalobcu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, nepodliehajú mu aj ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca však podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, pričom súd prvého stupňa nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Z tohto dôvodu mal za to, že nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Zastával názor, že uložením poplatkovej povinnosti v prípade, kedy ju nemal, došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. V § 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch je totiž vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Žalobca zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a teda môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Okrem toho žalobca poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Keďže v danom prípade žalobu podal na súd prvého stupňa pred 01.10.2012, konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Poznamenal, že do 30.09.2012 bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vecne oslobodené od poplatku. S týmto sa podľa žalobcu stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 5 MCdo 14/2007 z 30.06.2008 vyslovil názor, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.08.2011, sp. zn. 6 MCdo 2/2011, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že ak v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o vecné oslobodenie vyplývajúce priamo zo zákona, konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé a za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Ak sa teda oslobodzuje konanie ako celok, oslobodzuje sa podľa žalobcu aj odvolacie konanie. Tento záver podľa žalobcu potvrdili napr. aj Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota v uzneseniach, ktoré priložil k svojmu odvolaniu, či občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Banskej Bystrici na svojom rokovaní dňa 27.11.2013, z ktorého časť zápisnice taktiež priložil k odvolaniu.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), po tom, ako odvolaniu voči uzneseniu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, sudca súdu prvého stupňa nevyhovel (§ 374 ods. 4 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vyberá súdny poplatok 20,- eur.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zákona č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zákona č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Do 30.09.2012 konanie o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a v ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30.09.2012 bolo výslovne uvedené, že toto konanie je vecne oslobodené od súdnych poplatkov. S účinnosťou od 01.10.2012 však bolo uvedené ustanovenie zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z. Tento typ konania tak od 01.10.2012 už nie je vecne oslobodený od súdnych poplatkov.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a dňa 17.06.2014 podal elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 14.04.2014, č. k. 8C/159/2012-76. Podaním odvolania tak žalobcovi vznikla v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť. Vzhľadom na znenie ust. § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni, by žalobcovi v súvislosti s § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by ho podal pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., ktorým bola zavedená položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, t. j. pred 01.10.2012. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že v prejednávanej veci odvolacie konanie začalo už za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z.. Žalobcovi preto podaním odvolania vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom v čase podania odvolania. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že žalobca podal žalobu na súd ešte pred 01.10.2012, dňa 27.09.2012, keďže odvolacie konanie bolo nepochybne začaté až po tomto dátume. Rovnako nedôvodné sú aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa svojvoľného rozširovania okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti súdom prvého stupňa. Z ust. § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. totiž priamo vyplýva, že za odvolacie konanie vo veci samej sa poplatok vyberá podľa rovnakej sadzby ako poplatok za konanie v prvom stupni. Pokiaľ teda v položke 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená výška poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,- eur, je v nadväznosti na uvedené potrebné v rovnakej výške vybrať súdny poplatok aj v odvolacom konaní. Nejde pritom o rozširovanie okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, keďže v Sadzobníku súdnych poplatkov je jednoznačne stanovená sadzba súdneho poplatku za konanie na prvom stupni a podľa § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. tak možno určiť aj sadzbu súdneho poplatku za odvolacie konanie. Neobstojí teda ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007, ktorý sa vzťahuje na odlišný skutkový základ a v danej veci nie je aplikovateľný. Obdobne to platí aj pre poukaz žalobcu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.08.2011, sp. zn. 6 MCdo

2/2011, ktoré sa týkalo súdneho poplatku za námietku zaujatosti. Žalobca poukazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2008, sp. zn. 5 MCdo 14/2007, z ktorého podľa neho vyplýva, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Odvolací súd vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu poznamenáva, že sa týka spoplatňovania návrhu na zastavenie exekúcie, pričom priamo v ňom najvyšší súd uviedol, že návrh na zastavenie exekúcie nie je návrhom na začatie žiadneho osobitného konania, akým je napríklad tzv. sporové konanie v prvom stupni, odvolacie konanie, dovolacie konanie, ale tiež konanie súdu o námietkach proti exekúcii. Z toho je zrejmé, že aj najvyšší súd považoval odvolacie konanie za samostatné konanie, ktoré je potrebné aj samostatne spoplatňovať, na rozdiel od návrhu na zastavenie exekúcie. Pokiaľ ide o uznesenia prvostupňových súdov, Krajského súdu v Žiline a závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré žalobca priložil k svojmu odvolaniu, odvolací súd uvádza, že týmito rozhodnutiami ani závermi nie je viazaný a aj po oboznámení sa s ich obsahom zotrváva na svojom právnom názore prezentovanom vyššie.

Z týchto dôvodov má odvolací súd za to, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne aj právne správne. Zároveň spĺňa aj náležitosti vyplývajúce z ust. § 169 ods. 1 O.s.p., keď je z neho zrejmý dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob a platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti, ako aj príslušná položka Sadzobníka súdnych poplatkov, na základe ktorej bol súdny poplatok vyrubený. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.